

VÀI SUY NGHĨ KHI ĐỌC CUỐN SÁCH “GIÁO DỤC ĐẮK LẮK THỜI CHỐNG MỸ”

Nguyễn Thành Long

Trưởng bộ môn Ngữ văn, Trường CĐSP Đắk Lắk

Trên tay tôi là cuốn “*Giáo dục Đắk Lắk thời chống Mỹ*” được tái bản năm 2017. Cuốn sách bao gồm hồi ức, nhật kí và sáng tác của các tác giả là những nhà giáo - hầu hết là cán bộ lãnh đạo chủ chốt của giáo dục tỉnh nhà những năm qua - kể về những năm tháng gian khổ hi sinh mà hào hùng của cuộc kháng chiến chống Mỹ. Những trang sách đó đã đem đến cho tôi những ấn tượng sâu sắc, những tình cảm mãnh liệt.

Trước hết, cuốn sách đem đến cho tôi sự khâm phục, ngưỡng mộ những tấm gương kiên cường dũng cảm, chịu đựng gian khổ, cống hiến tuổi xuân, hy sinh tính mạng, chiến đấu chống kẻ thù, giành độc lập dân tộc, đem lại hòa bình, xây dựng tỉnh nhà, xây dựng ngành giáo dục cho địa phương. Những con người như các liệt sĩ *Cao Thành, Ama Tuyên, Nguyễn Đức Siêu, Trần Văn Chấn, Nguyễn Thị Nhâm...* để lại những tấm gương, những câu chuyện xúc động về sự hy sinh quên mình của các

nhà giáo - chiến sĩ.

Liệt sĩ *Cao Thành* để lại vợ và người con chưa biết mặt ở quê Quảng Ngãi, ra Bắc tập kết, tốt nghiệp khoa Sư đại học sư phạm Hà Nội rồi hành quân vào Đắk Lắk và hy sinh trên đất Phú Yên. Vợ và người con chưa biết mặt ấy cũng trở thành liệt sĩ, cũng hy sinh cho đất nước như ông. Hơn ba mươi năm sau, kỉ vật mà người thân của ông nhận được là hòn đá cuội nơi đồng đội đã chôn cất ông.

Ama Tuyên bao năm lăn lộn cùng bà con đồng bào và

đồng nghiệp chặt cây, cắt tranh, đào đá xây trường nội trú buôn Khanh và hy sinh thân mình bảo vệ học trò khi bom bi còn sót trên cây rơi xuống giữa ngày Đắk Lắk đã hoàn toàn giải phóng. Hình bóng sừng sững như tượng đài của ông trong kí ức tác giả Lê Hữu Chinh ám ảnh tôi mãi: "...Tôi mạnh bước qua cầu, nhìn lại Ama Tuyên vẫn đứng đó, bóng hắt xuống dòng sông dài ra, theo hình làn sóng nhấp nhô như co giãn. Tay vẫy vẫy. Chỗ bờ sông ấy cao lại là khoảng trống nên tôi nhìn thấy nền trời xanh phía sau anh, đầu anh như chạm tới mây trời..." (Trích *Ama Tuyên* - Lê Hữu Chinh)

Câu chuyện đi B của thầy giáo Hà Ngọc Đào kể ông đã gửi lại tình yêu nơi đất Bắc, gạt nỗi nhớ nỗi buồn, hăm hở về Nam đánh giặc và dạy học. Như bao người con phương Nam lúc ấy, nỗi nhớ quê hương cùng những người ruột thịt và lí tưởng sống vì Tổ quốc như Paven Coocsaghin đã thôi thúc ông vượt Trường Sơn về Nam chiến đấu. Những trang *Nhật kí Trường Sơn; Câu chuyện nhỏ ở văn phòng Ban Tuyên giáo* hay *Bức thư không gửi* của ông để lại cho tôi nhiều suy ngẫm về lẽ sống của một thế hệ đã làm nên bao kì tích.

Những trang nhật kí và các sáng tác của thầy *Nguyễn Trúc* - nguyên Hiệu trưởng Trường Cao đẳng Sư phạm Buôn Ma Thuột luôn vô cùng chân thực và giàu chất văn chương. Tôi bị ám ảnh rất nhiều bởi những

trang nhật kí vô cùng sinh động và chân thực về những ngày vượt Trường Sơn; câu chuyện về liệt sĩ Cao Thành; câu chuyện về khẩu đội cối 82 hy sinh gần hết và ông đã công một thương binh người Phú Thọ với vết máu kéo dài trên hành lang trường La San; chuyện chống càn trên "Đồi điện ảnh" ở Krông Bông, ông ôm trung liên xả đạn vào giặc và bị một viên đạn địch xuyên qua ba chỗ trên cơ thể... Nếu không được đọc những trang sách này, làm sao tôi có thể hình dung đằng sau con người văn chương, nho nhã như ông lại đã từng là một chiến sĩ từng trải nhiều phen trận mạc như thế! Đọc ông tôi luôn thấy như bảng lảng hình ảnh nên thơ mà hào sảng *mời gươm dưới trăng* trong thơ Đặng Dung thuở nào: "*Quốc thù vị báo đầu tiên bạch/ Kí độ long tuyền đới nguyệt ma*".

Còn rất nhiều những câu chuyện, những hồi ức gây ấn tượng mạnh mẽ khác. Mỗi câu chuyện là một kí ức nhỏ mà vô cùng sâu sắc của các nhà giáo - chiến sĩ về một thời gian khổ và hào hùng oanh liệt làm chúng tôi khâm phục, ngưỡng mộ vô cùng. Suy ngẫm về những câu chuyện, những kí ức ấy, tôi ngộ ra một điều là: Tôi đang đọc, đang nhập thân vào không chỉ là những dòng chữ những trang văn mà là đang trải nghiệm những quãng đời đầy mồ hôi, đầy máu và nước mắt, đầy đau đớn và vinh quang của cha anh mình. Tôi xúc động không chỉ vì những con chữ, những sự kiện mà vì những con chữ những sự kiện đó là máu

thịt, là số phận, là cuộc đời của bao con người đáng kính trong đó. Họ đã dùng cả tuổi xuân, cả máu và nước mắt để viết ra những trang sách đó, hơn thế họ còn viết nên cả những trang sử hào hùng và xúc động cho đất nước, cho giáo dục tinh nhà.

Qua những câu chuyện, những kí ức của các tác giả hiện lên hình ảnh những người chiến sĩ - nhà giáo bừng sáng lí tưởng và niềm tin, tràn đầy nghị lực và sức sống, hòa mình vào dòng chảy của một dân tộc kiên cường đánh giặc cứu nước, vượt lên muôn vàn gian khổ và hi sinh để giành thắng lợi sau cùng. Chúng tôi trân trọng và biết ơn vô cùng những con người đã hi sinh thân mình, không tiếc tuổi xuân, vượt qua bao thử thách, đem lại cuộc sống hòa bình, đặt nền móng cho giáo dục tinh nhà. Chúng tôi đang ngày ngày cố gắng góp sức mình vào sự nghiệp giáo dục, phát huy truyền thống của cha anh trong công cuộc xây dựng quê hương đất nước. Tự hào và hãnh diện bao nhiêu khi là đồng nghiệp, là những người tiếp nối sự nghiệp giáo dục về vang của các bậc cha anh thì chúng tôi cũng cảm thấy trách nhiệm nặng nề bấy nhiêu. Xin được cảm ơn những trang sách, những kí ức vô cùng quý báu của các bậc cha chú, trên hết là cảm ơn những con người đã sống hết mình cho quê hương đất nước. Một lần nữa xin được nghiêng mình bày tỏ sự kính phục, ngưỡng mộ và biết ơn các bác các chú! ■

Ảnh: Sưu tầm trên Internet

Kỉ ức ngày đầu tiên đi học

(Nhân đọc lại truyện ngắn “Tôi đi học” của nhà văn Thanh Tịnh)

Nguyễn Văn Hùng

Phó Hiệu trưởng, Trường THPT Hồng Đức

“Hàng năm cứ vào cuối Thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại nao nức những kỉ niệm mênh mang của buổi tựu trường. Tôi không thể nào quên được những cảm giác trong sáng ấy nảy nở trong lòng tôi như mấy cành hoa tươi mỉm cười giữa bầu trời quang đãng”.

Cứ mỗi lần đọc lại những câu văn đầu tiên của truyện ngắn “Tôi đi học” đã được nhà văn Thanh Tịnh viết cách đây hơn 70 năm, tôi lại nhớ về cái thời học trò của mình, đặc biệt nhất là những kỉ niệm ngày đầu cắp sách đến trường, bước vào lớp 1.

Vậy mà, cũng đã hơn 30 năm, cái ngày đầu tiên tôi được cha dẫn tới lớp. Tôi vẫn còn nhớ rất rõ về cái buổi đầu tiên ấy: Một cậu bé, rất bé cứ rụt rè không dám bước vào lớp, nắm tay cha thật chặt như đang sợ sệt một vẻ điều gì đó, giống như một chú chim non sắp bước

vào một hành trình mới của cuộc đời. Đó là một buổi sáng, không có nắng vàng, thậm chí vào lúc sáng sớm trời còn đổ mưa làm cho con đường làng vốn đã đầy đất bạc phù sa lại trở nên nhầy nhụa bùn đất. Vậy nên, quãng đường khoảng hơn một cây số từ nhà đến trường Tiểu học hôm đó thật vất vả đối với tôi. Gió thổi mạnh nên cũng hơi hơi lạnh của những cơn gió đầu mùa Thu. Lòng tôi thực sự rất háo hức và vẫn vờ với những suy nghĩ về những điều gì đó mà không thể hình dung ra chỉ biết rằng sắp có những mới mẻ đối với mình.

Ngày đó, cách khoảng hơn một tuần trước khi tôi đi học, mẹ đã mua cho một cái quần mới - đó là một cái quần dài, rất dài, đến nỗi mẹ phải lên lai cả một khúc, thế mà khi mặc vào còn phải gấp lên hai gấp mới vừa dáng người (bởi lúc đó tôi nhỏ con lắm!). Còn chiếc áo thì vẫn mặc cái áo thun xanh mà chị gái gửi từ trong Nam về từ dạo Tết. Bộ đồ không thật vừa vặn và mới đẹp như những cô cậu học trò ngày nay nhưng với tôi như vậy đã quá vui sướng, hạnh phúc lắm rồi.

Câu chuyện của "tôi" trong "Tôi đi học" không hoàn toàn giống tôi nhưng kì lạ thay, rất nhiều điều trùng hợp: Lòng tôi đậm ra lo sợ vẫn vơ. Cũng như tôi, mấy cậu học trò mới bỡ ngỡ đứng nép bên người thân, chỉ dám nhìn một nửa hay dám đi từng bước nhẹ. Họ như con chim con đứng trên bờ tổ, nhìn quãng trời rộng muốn bay, nhưng còn ngập ngừng e sợ. Họ thèm vụng và ước ao thắm được như những học trò cũ, biết lớp, biết thầy để khỏi phải rụt rè trong cảnh lạ.

Sau một hồi trống thúc vang dội cả lòng tôi, mấy người học trò cũ đến sắp hàng dưới hiên rồi đi vào lớp. Chung quanh những cậu bé vụng về lúng túng như tôi cả. Các cậu không đi. Các cậu chỉ theo sức mạnh kéo dui các cậu tới trước. Nói các cậu không đứng lại càng đúng hơn nữa. Vì hai chân các cậu cứ dềnh dàng mãi. Hết co

lên một chân, các cậu lại duỗi mạnh như đá một quả banh tường tượng. Tôi lo lắng đến mức như muốn khóc, vì thực sự rất bỡ ngỡ và lạ lẫm với tất cả khung cảnh xung quanh cũng như những gì đang diễn ra, ngay cả tiếng trống trường. Nhưng may thay, đúng lúc đó, cô giáo xuất hiện và nắm tay tôi rồi bảo: Em học lớp 1A phải không? Em vào lớp cùng cô và các bạn đi nào! Trời ơi! Sao chỉ có hai câu nói như thế thôi mà suốt đời chắc chắn tôi không thể nào quên được. Sau này mỗi lần được gặp lại cô Xuân - cô giáo dạy tôi từ năm lớp 1 đến lớp 3, tôi vẫn thường hay nhắc lại với cô. Và dĩ nhiên, mỗi lần nhắc lại cô đều cười và bảo: Chỉ thế thôi mà em nhớ mãi thế à!

Chắc chắn cảm xúc của những ngày đầu tiên đi học ấy, tôi không bao giờ quên, bởi đó không chỉ là những kỉ niệm của riêng tôi nữa mà giờ đây, khi tôi đã là một giáo viên, những cảm xúc rất gần như thế tôi vẫn còn thấy rõ trên khuôn mặt các em học sinh của mình. Dĩ nhiên, học trò của tôi không còn là những cô cậu lần đầu tiên đến trường nữa mà đã là những cô cậu của lớp 10, 11, 12. Nhưng tôi nghĩ, những ai đã từng trải qua thời đi học thì cứ vào dịp năm học mới đều có những tâm trạng bồi hồi và những cảm giác rất lạ khó kể tên như thế.

Tôi yêu công việc của mình, yêu mái trường mà mình đang công tác và dĩ nhiên rất yêu những cô cậu học trò vừa ngây thơ, trong sáng, hồn nhiên vừa đôi chút tinh nghịch của tuổi học trò.

Hôm nay đọc lại truyện ngắn "Tôi đi học" của Thanh Tịnh, đặc biệt là cách dẫn truyện tự nhiên với bút pháp nghệ thuật miêu tả tâm lí nhân vật tinh tế của nhà văn, đã cho tôi cũng như rất nhiều người nhớ lại cái buổi học đầu tiên ấy - cái buổi học với bao cảm xúc, cảm giác kì diệu mà giờ đây đã trở thành những kỉ niệm đẹp đẽ, để lại ấn tượng sâu sắc trong tôi và trong cuộc đời mỗi người! ■

Các thầy cô giáo và bà con xã vượt qua suối bằng bè tự chế.
(Ảnh: Do tác giả cung cấp)

GIEO CHỮ nơi xa

Trần Thị Thanh Huyền
Trưởng Tiểu học Bùi Thị Xuân,
Cư San, Huyện M'Drắk

Năm 2017- 2018 tôi được tăng cường đến công tác tại Trường TH Bùi Thị Xuân. Khi cầm quyết định lòng tôi nghẹn ngào xen lẫn chút lo âu, vô cùng hồi hộp, lo lắng. Tôi cứ nghĩ không biết ở một nơi xa lạ, bao nhiêu khó khăn vất vả liệu mình có làm tròn nhiệm vụ được giao phó không. Vì thế, khi bước chân tới ngôi trường, nhìn cảnh trường lớp, phòng học xuống cấp, nhiều đoạn tường nứt thành từng đường dài được BGH cùng hội phụ huynh vá tạm để cho các em học lòng tôi ngổn ngang những cảm xúc.

Tôi là một giáo viên tiểu học, đang công tác tại ngôi trường nằm biệt lập sau những dãy núi, cách trung tâm huyện gần 40 km. Đó là mái trường đơn sơ, bình dị mang tên Trường TH Bùi Thị Xuân (xã Cư San, huyện M'Drắk). Nơi để lại cho tôi nhiều ấn tượng, nhưng sâu sắc nhất đó là tinh thần vượt khó gieo con chữ của thầy cô giáo trường TH Bùi Thị Xuân.

Khó khăn là thế nhưng các em vẫn ngày ngày đến trường mặc dù mưa gió chỉ có một manh áo nhỏ đơn sơ vẫn tới trường từ rất sớm. Ánh mắt ngây thơ, hồn nhiên cứ nhìn tôi như muốn nói “Em thích học chữ lắm cô ơi!” Bỗng dưng tôi thấy mình cần làm một điều gì đó giúp cuộc sống các em bớt khổ hơn. Tôi đã quyết định khăn gói rời xa gia đình thân yêu với hai đứa con thơ lên đường, để lại đằng sau bao niềm thương nhớ. Từ nhà đến trường 45 km đường đi lại khó khăn nên tôi phải ở lại trường cùng với các đồng nghiệp, cuối tuần mới về nhà với các con.

Cứ mỗi mùa mưa bão về, nước khắp nơi tràn về làm, con đường đất đỏ hàng ngày chúng tôi và các em học sinh vẫn đi qua giờ đây chỉ toàn bùn lầy, có đoạn bùn ngập đến nửa bánh xe. Để đến được trường, các thầy cô phải băng qua 10 km đường đất con đường ngoằn ngoèo một bên là vách núi cao, một bên là vực sâu vô cùng nguy hiểm. Phương tiện đi lại hàng ngày của các thầy cô là chiếc xe máy cũng phải nhờ 3, 4 người dân xúm lại khiêng vì đường quá lầy lội. Có lần, mưa lớn, nước lũ tràn về, chiếc cầu đi qua con suối bị nước cuốn trôi, mọi người phải mạo hiểm đi bè do người dân tự chế bằng cách kết 4 cái thùng phi lại rồi buộc dây kéo qua. Đứng trên bè, mọi người ai cũng phải thót tim, chỉ đến khi sang đến bên kia bờ thì ai nấy mới hoàn hồn lại. Mặc dù vậy không một buổi nào mà các thầy cô muộn giờ cũng không một buổi nào mà các em phải nghỉ học.

Tôi nhớ có lần trên đường đi vào trường trời bất ngờ mưa to nước đổ về làm ngập lụt con suối và cái cầu nhỏ. Anh chị em đồng nghiệp không thể quay lại được phải liêu qua cầu bằng cách một người đi trước dùng gậy dò đường để người đi sau dắt xe máy đi qua cầu. Vì cầu quá nhỏ, nước quá lớn cuốn cuộn như một con thú dữ muốn nuốt chửng lấy người. Do quá sợ hãi

thầy giáo đã ngoài 50 tuổi rút xuống dòng suối chảy xiết. Ngay lúc đó được người dân cùng thầy cô đi cùng đã vội vàng nhảy xuống vớt thầy lên bờ, người ướt sũng, điện thoại bị hỏng, xe thì bị chết máy không khởi động lại được. Sự sợ hãi, nỗi lo kinh hoàng khi mà đồng nghiệp cận kề với tử thần không lấn át được tinh thần vượt khó ý chí quyết tâm đem cái chữ đến cho các em học sinh H'mông nghèo khó, lam lũ.

Sự tàn phá của thiên nhiên đã làm cho con người gắn kết gần nhau hơn. Bao nhiêu khó khăn rồi lại nối tiếp khó khăn. Cơn bão số 12 vừa qua đã tàn quét vùng đất Cư San, nơi này hứng chịu ảnh hưởng nặng nề của bão. Đường xá đi lại ngổn ngang cây cối vì bị gió lốc quật đổ xuống. Nhiều ngôi nhà bị tốc mái khiến người dân không còn chỗ để ở. Xót xa hơn sau trận gió bão đó, các em học sinh lam lũ của tôi lại chăm chỉ gom nhặt chút “tài sản” của mình. Đó là những cuốn sách vở mà các em đang học dở mang ra phơi nắng, ánh mắt thể hiện rõ niềm khao khát có thể tiếp tục được đến trường. Có những em để đến được lớp học, quần áo, cặp sách đã nhuộm đất đỏ do bị ngã. Ấy vậy mà những gương mặt ấy lúc nào cũng vui tươi, hồn nhiên nói cười. Mặc cho bao thiệt thòi, các em vẫn luôn chăm ngoan, nghe lời thầy cô.

Dù điều kiện dạy và học còn nhiều khó khăn, thiếu thốn là vậy nhưng với tình yêu nghề mong muốn đem cái chữ đến cho các em học sinh nơi đây là động lực giúp tôi và các thầy cô giáo luôn nỗ lực bất chấp mọi khó khăn nguy hiểm để đến trường với các em học sinh thân yêu. Cùng với sự quyết tâm giàu nghị lực vươn lên của các em học sinh nghèo vượt khó. Tôi và các đồng nghiệp luôn phấn đấu hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình, góp phần đưa chất lượng của trường ngày một đi lên và là một trong những điểm sáng của ngành giáo dục huyện nhà. ■

Nơi Chắp Cánh cho những ước mơ xanh

Phan Thị Minh Lệ

Trưởng PTDTNT THCS huyện Cư M'gar

Vẫn nhớ như in ngày tôi đặt chân về ngôi trường này – ngôi trường và những đứa trẻ Phổ thông Dân tộc nội trú huyện Cư M'gar.

Tôi được sống và lớn lên trên mảnh đất nắng gió Tây Nguyên, nhưng có lẽ việc tiếp xúc với những đứa trẻ người dân tộc thiểu số Tây Nguyên đối với tôi chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ngôi trường trước kia tôi dạy học đều là những đứa trẻ người Kinh vô cùng hiếu động và mạnh dạn. Vậy

nên khi về giảng dạy tại ngôi trường này, trước những ánh mắt ngây thơ, nhút nhát ấy trong tôi hiện hữu những cảm xúc lạ. Ban đầu, tôi nhận thấy ở các em là ánh mắt chân thật, điều đó khiến tôi cảm thấy có động lực và niềm tin để giảng dạy: *"Chắc hẳn chúng là những đứa trẻ rất ngoan và vâng lời!"* – tôi thầm hi vọng. Thế nhưng, trái với sự hào hứng của tôi, điều tôi nhận được trong những ngày đầu tiên đến trường chỉ là những cái nhìn từ xa, cúi chào và bước đi khi tôi

lại gần. Những đứa trẻ ấy dường như không hề muốn gần gũi với tôi, điều đó khiến tôi cảm thấy hơi hụt hẫng bởi tôi vốn quen với môi trường giảng dạy sôi nổi.

Hôm ấy là ngày tôi trực trường, Tôi ngồi ghế đá nghiền ngẫm mấy tờ báo. Tôi đang say sưa với cuốn báo Giáo dục và thời đại, thì bỗng có giọng nói nhẹ nhàng cất lên: *"Dạ em chào cô ạ!"* Tôi ngẩng lên, thật ngạc nhiên, đó là các em học sinh mà tôi dạy. Tôi nở một nụ cười và bảo

☞ các em ngồi xuống ghế đá cùng trò chuyện, các em hỏi tôi rất nhiều: “Nhà cô ở đâu? Cô có mấy đứa con rồi? Cô bao nhiêu tuổi?... Tôi không nhớ hết các em đã hỏi tôi những gì nhưng hôm đó rất nhiều em học sinh lại và ngồi vây quanh tôi kể chuyện cho tôi nghe. Tự nhiên lúc ấy tôi cảm thấy vô cùng xúc động. Xúc động nhất là khi các em bảo: sợ cô buồn nên chúng em lại nói chuyện cho cô vui... Lúc các em đi rồi, chợt nhận ra một cảm giác sung sướng đến tột cùng đang ngân lên trong lồng ngực mình... Rồi trong khoảnh khắc ấy tôi lại cảm thấy thật xấu hổ vì từng có lần tôi hụt hẫng, thất vọng về các em. Tôi nhận ra rằng các em không hẳn nhút nhát, rụt rè như tôi từng nghĩ, thực sự các em rất tình cảm nhưng các em sợ, không dám bày tỏ cảm xúc của mình.

Từ ngày hôm đó, tôi được bước vào cuộc sống của các em, cùng các em chia sẻ niềm vui nỗi buồn. Gần các em tôi mới nhận ra có rất nhiều hoàn cảnh thật đáng thương, phần lớn các em đều xuất thân từ những gia đình có hoàn cảnh khó khăn. Đặc thù của trường Dân tộc nội trú là các em được ở lại trường, sống, học tập và sinh hoạt tại trường. Những vướng mắc trong cuộc sống sinh hoạt của các em đều do thầy cô giáo giải quyết và động viên kịp thời chính vì vậy ngoài tình cảm thầy cô và bạn bè thì các em thiếu đi sự chăm sóc của cha mẹ.

Nhưng bù lại các em được sự quan tâm rất lớn từ các cấp, các Ngành. Tôi nhớ rất rõ ngày tôi mới về trường cũng là thời gian mà trường được sáp nhập về huyện Cư M'gar quản lí, trường được tất cả các đồng chí đứng đầu các cấp, các ban

Ngành của huyện về thăm và tặng quà. Đặc biệt nhân dịp kỉ niệm 35 năm ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11/2017, Huyện ủy – Hội đồng nhân dân – Ủy ban nhân dân huyện Cư M'gar tặng thầy trò nhà trường bộ công chiêng Tây Nguyên, với mong muốn thầy trò nhà trường giữ gìn và phát huy bản sắc văn hóa của người Tây Nguyên.

Có lẽ ai trong chúng ta, những đồng nghiệp đang cùng tôi trên con đường trồng người cao quý này, cũng đều có những cảm xúc giống như vậy. Hơn thế, với những người giáo viên đang giảng dạy và làm việc tại ngôi trường Phổ thông Dân tộc nội trú THCS huyện Cư M'gar thì niềm hạnh phúc lớn lao nhất chính là tình yêu thương dành cho những đứa trẻ mà thầy cô ngày đêm miệt mài dạy dỗ, thương yêu ■

Những tiết mục văn nghệ chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11/2017 của các em
(Ảnh: Do tác giả cung cấp)

TRƯỜNG THPT TRẦN QUANG KHẢI.. (Tiếp theo trang 35)

Chính vì thế, trong những năm qua mặc dù điểm tuyển vào trường còn rất thấp so với các trường trong khu vực, nhưng tỉ lệ đậu tốt nghiệp luôn đạt và vượt so với mặt bằng chung của Tỉnh. Đặc biệt, năm học 2016 - 2017 học sinh của trường đã thi đỗ tốt nghiệp 100%, xếp hạng trường "top" đầu của tỉnh; Số học sinh thi đỗ vào các trường đại học ngày càng tăng; nhà trường có 20 giải học sinh giỏi văn hóa cấp tỉnh, đạt 21 huy chương các loại trong các kì thi Olympic cấp tỉnh. Mười năm qua, trường đã có 8 khóa học sinh tốt nghiệp ra trường. Nhiều em đã trưởng thành từ mái trường này, đang công tác và đóng góp ở nhiều vị trí công việc xã hội khác nhau - các em chính là những hoa trái ngọt lành trong vườn hoa đầy hương sắc, tô thắm thêm truyền thống mà nhà trường đã dày công xây dựng trong những năm qua.

Mục tiêu của giáo dục là phát triển toàn diện nhân cách học sinh, cho nên, bên cạnh nhiệm vụ trọng tâm là học tập, nhà trường đã quan tâm đúng mức công tác giáo dục thể chất: tích cực tham gia các kì thi Hội khỏe Phù Đổng, Hội thao Quốc phòng an ninh, Hội diễn văn nghệ do Ngành tổ chức; đẩy mạnh các hoạt động giáo dục bảo vệ môi trường và sử dụng năng lượng tiết kiệm, giáo dục an toàn giao thông, phòng chống các tệ nạn xã hội; Hoạt động thể - mỹ luôn được chú trọng và tạo không khí vui tươi, lành mạnh trong nhà trường.

Các tổ chức Công đoàn, Đoàn thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh dưới sự lãnh đạo của Chi bộ đảng đã hoàn thành tốt nhiệm vụ chính trị của mình. Tổ chức Công đoàn nhà trường đã phát huy được vai trò, tạo được sự đoàn kết nhất trí trong nội bộ cơ quan, là nơi gửi gắm tâm tư, nguyện vọng của anh chị em, đồng thời tổ chức cho cán bộ giáo viên tích cực hưởng ứng các phong trào thi đua, các cuộc vận động của Ngành. Những năm qua, Công đoàn liên tục đạt danh hiệu Công đoàn cơ sở vững mạnh xuất sắc.

Đoàn thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh của trường luôn phát huy vai trò xung kích, tình nguyện trong mọi hoạt động. Đoàn trường đã

xây dựng được nền nếp, kỷ cương cho đoàn viên, thanh niên trong trường. Đồng thời tổ chức được nhiều hoạt động, nhiều sân chơi thu hút được thanh niên và có tác dụng giáo dục. Thông qua đó hình thành tác phong mang "bản sắc học sinh THPT Trần Quang Khải". Đoàn trường liên tục đạt thành tích xuất sắc trong các năm học được Tỉnh đoàn và Huyện đoàn tặng nhiều bằng khen - giấy khen.

Mười năm đã trôi qua, cùng với sự đổi thay của đất nước, sự chuyển mình mạnh mẽ về kinh tế xã hội của huyện nhà, mặc dù gặp không ít khó khăn, thách thức; trải qua những bước thăng trầm, song với tinh thần đoàn kết, thống nhất trong tư tưởng và hành động, trường THPT Trần Quang Khải cũng không ngừng đổi thay và phát triển. Nhiều thế hệ học sinh đã ra trường đem sức lực và trí tuệ đóng góp vào sự phát triển chung của quê hương, đất nước. Nhiều thầy cô giáo về công tác tại trường nay đã chuyển sang môi trường mới vẫn mang trong tim mình một góc kỉ niệm khó quên những ngày thiếu thốn, đầm ấm và yêu thương.

Kỷ niệm 10 năm ngày thành lập trường là dịp chúng ta nhìn lại quá khứ để thấy được những gian khó và cả những nỗ lực vươn lên của thầy trò trường THPT Trần Quang Khải. Chúng ta có quyền tự hào về mười năm ấy. Nhìn lại chặng đường đã qua, thầy và trò trường THPT Trần Quang Khải luôn ý thức sâu sắc về giá trị của những kết quả đã đạt được, đồng thời làm nền tảng vững chắc, là động lực thúc đẩy cho nhà trường những năm tiếp theo. Tiếp nối truyền thống vẻ vang ấy, thế hệ thầy và trò nhà trường hôm nay nguyện cống hiến tất cả tâm - sức và trí tuệ để hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình, xây dựng trường THPT Trần Quang Khải thành một địa chỉ tin cậy, một điểm sáng về giáo dục của huyện Cư M'gar trong tương lai. Đó là lời hứa danh dự và cũng là lòng biết ơn đối với Đảng, Nhà nước, là sự tri ân với các thế hệ lãnh đạo địa phương, các thế hệ thầy giáo, cô giáo, các thế hệ cựu học sinh và nhân dân huyện nhà ■

Bùi Thị Kim Dung

Trường Tiểu học Nguyễn Bá Ngọc TT. Ea Súp Đắk Lắk

Ea Súp ngày ấy, bây giờ

*Tôi vào Ea Súp một buổi chiều
Bao nhiêu nhà lá mái liêu xiêu
Cả huyện bấy giờ không mái ngói
Cái nóng khô cần thấy phiêu diêu.*

*Thế mà Ea Súp tới hôm nay
Thay da, đổi thịt thấy từng ngày
Buôn, xóm đêm về tràn ánh điện
Mái ngói, nhà xây san sát ngay.*

*Tự hỏi nơi này có phép tiên
Sao nhanh đến thế biển chuyển liền
Chẳng phải thế đâu - do đường lối
Đảng mình chỉ đạo sáng tựa Thiên.*

*Ea Súp ngày xưa thật ít ai
Yêu thương nán lại ở lâu dài
Chấp nhận về đây như nghĩa vụ
Mảnh đất khô cần chẳng trách ai..!*

*Nhưng rồi Ea Súp đến hôm nay
Thâm canh, chuyển đổi giống ngắn ngày
Mảnh đất ngày xưa khô cần ấy
Nhờ tay người khám phá đổi thay.*

*Ea Súp ngày xưa trường lớp thưa
Vận động con em đến chẳng vừa
Nước mắt vòng quanh cô giáo trẻ
Ngôn ngữ bất đồng! đã hiểu chưa?
Nhưng mà, Ea Súp đến hôm nay
Trường, lớp khang trang đẹp thế này
Dân trí ngày càng thêm hiểu biết
Giục con mình đến học điều hay.*

*Ea Súp giờ đây đã đổi thay
Ngõ xóm, thôn buôn sạch suốt ngày
Đường đi rải nhựa, nhà tắm lắp
Lá cờ Tổ quốc tỏa sức bay !*

*Ea Súp ngày nay ai đến đây
Yêu thương mãnh liệt khoáng trời này
Chẳng muốn rời xa dù nửa bước
Mảnh đất! tình người! say đắm say...!*

Ea Súp, ngày 10 tháng 01 năm 2018

Tiếng Thu

*Thu sang lá rụng sân trường
Thầy nay bạc tóc vì thương học trò
Dáng gầy bước thấp bước cao
Mực đen giấy trắng thanh tao một thời.*